

„Kultura v naší obci za poslední roky posílila,”
říká Roman Kotrč, který je nejen uměleckým kovářem z Velkých Popovic.

0 (ne)lehké práci v pozici místostarosty

Petra Bittmanová (Oliveriusová), autorka rozhovoru, foto archiv Romana Kotrče

Osobnost: Roman Kotrč, 59 let

- > pochází z Prahy, žije s rodinou ve Velkých Popovicích
- > je ženatý, má 2 děti – syna a dceru
- > vystudoval: Střední uměleckoprůmyslovou školu v Turnově
- > zaměstnání: mj. místostarosta obce Velké Popovice a předseda Kulturního výboru
- > záliby: výtvarné umění, kultura v celé šíři, klasická hudba, práce v lese

Kdopak by neznal pana Kotrče, který je uměleckým kovářem, galeristou, správcem tržiště Karlův most, předsedou spolku Sdružení výtvarníků Karlova mostu a místního spolku Otevření ke změnám a především v současnosti místostarostou naší obce a předsedou Kulturního výboru.

Musím se přiznat, že na to, že naše obec čítá zhruba jen 3 500 obyvatel, jsem někdy opravdu překvapena, co se zde děje. Bohužel v dnešní zrychlené době, kdy všichni nestíhají a moralizují ostatní, je to asi běžné. Je tu ale nový rok a já doufám, že se situace zklidní na všech frontách, přispět k tomu můžeme jen a jen my.

► **Žijete zde odjakživa? Jaká byla Vaše cesta sem do Velkých Popovic?**

RK: Narodil jsem se v Praze. Ve Velkých Popovicích žiji a pracuji již takřka 35 let. Po studiu na Střední uměleckoprůmyslové škole v Turnově v oboru umělecký kovář a zámečník jsem nastoupil do Družstva kovářů v Praze. Po sametové revoluci jsem šel, jak se říkávalo, „na volnou nohu“. Osud ke mně byl vstřícný, a jelikož jsem na Praze 1 vhodný prostor pro kovárnu nenašel, hledal jsem dále. A tak jsem se vlastně náhodou ocitl ve Velkých Popovicích ve staré kovárně po místním kováři Hofmanovi, který byl zabit Němci, a deska připomínající tuto smutnou událost visí stále na našem domě u vchodu do květinářství.

„Je stále v dobré kondici a vandalové ji kupodivu nepoškodili.”

► **Umělecká kovářina je moc zajímavý obor. Co všechno děláte?**

RK: Ve své kovářské profesi mám možnost tvořit od kramlů, seker, krumpáčů, mříží, vrat, vývěsných štítů, krytů na studny až po kovovou plastiku a kovaný šperk z nerez a titanu. Sedm let po maturitě jsem se každoročně snažil dostat na vysokou školu UMPRUM, obor sochařství. Naše rodina, tedy můj táta donesl v roce 1968 po okupaci naší země sovětskou armádou petici na ruskou ambasádu, která vyzývala naše bratry, aby jeli domů. Dnes je těžké mým dětem vysvětlit, jak se soudruzi chovali k nepřátelům režimu a milovaného CCCP (SSSR). Jsem rád, že mám alespoň maturitu, ale na vysokou školu jsem mohl zapomenout. Sochařina mě ovšem stále nesmírně baví.

► **Kde všude můžeme Vaše díla v okolí i mimo něj vidět?**

RK: Těší mě, že jsem mohl za osvětlené vlády pana starosty Maťátka vyzdobit štítem Dům lékařů a poštu ve Velkých Popovicích. Dále štít nad vstupem do základní školy a u květinářství. Na sochařských sympoziích v Kadani jsem měl tu čest vyzdobit plastikou sekanou z pískovce prostor na parkánech, na náměstí a u gymnázia. Poslední mou největší plastikou – sochu Poseidona jsem vysekal pro Pardubice. Je stále v dobré kondici a vandalové ji kupodivu nepoškodili. Naposledy jsme si ji prohlédli při školení LIFE WILL s paní vedoucí Veronikou Divišovou a Martinem Tušlem, koordinátorem za komisi životního prostředí.

► Čím jste se zabýval před místostarostováním?

RK: Mým zaměstnáním před mou funkcí neuvolněného místostarosty byla zejména kovařina, dalším zaměstnáním mi byla činnost výtvarníků a hudebníků na Karlově mostě. Karlův most se na mně velmi podepsal. Měl jsem radost z každé restaurované sochy, na kterou náš spolek, provozující tuto galerii pod širým nebem, přispěl. Koordinace ostrahy, řešení úklidu a pořádku, kulturní akce se spolky i výtvarné soutěže pro děti. Mnoho ze zkušeností s těmito činnostmi bylo možné využít i v naší obci. Dále naše rodina otevřela v roce 1991 jako velký splněný sen galerii, kterou nyní vede moje osudová žena Iva.

„Tento originální betlém každoročně připomíná atmosféru Vánoc i tradic s nimi spojených.“

► Když se vrátíte v čase o dva roky zpět, jak dlouho jste se rozmýšlel, že budete usilovat o post místostarosty?

RK: O dění v obci jsem se zajímal od svého přistěhování a měl jsem vždy blízko k zapojování se do aktivit v obci. Jen na škole jsem byl 10 let jako člen školské rady, z toho dvě období jako její předseda. Věřte, že docházelo k velmi konfliktním situacím, kdy jsem byl vždy oporou vedení školy i zájmu žáků. Za pana starosty Boleslava jsem se věnoval zejména kulturní činnosti a akcím v obci. Jsem rád, že stále pokračuje tradice masopustních průvodů a také jsem hrdý na to, že jsem pomohl vzniku velkopopovického betlému, který pro nás vytvořila moje maminka ve spolupráci s Kamilem Čelikovským. Tento originální betlém každoročně připomíná atmosféru Vánoc i tradic s nimi spojených.

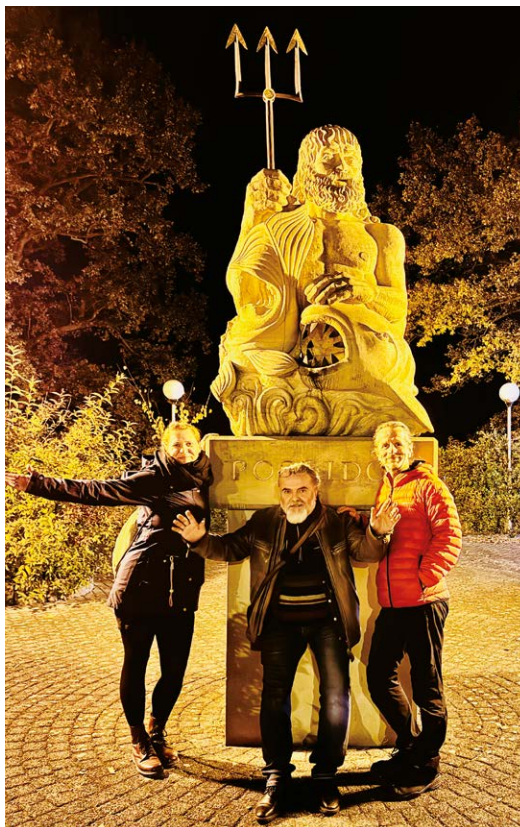
► Jak rychle jste se do role vžil? Určitě jsou chvíle dobré a horší – které převládají?

RK: Musím říci, že začátky ve funkci pro mě byly velmi těžké – nepřátelské prostředí na úřadě a nakonec i nedohoda s tehdejším vedením na spolupráci. Jednání, kdy nám byla nabídnuta role velmi symbolická, bez respektu volebních výsledků, a poté i trapný pokus o „převrat“ mi optimismu a chuti do práce příliš nepřidal. V tomto období jsem se zabýval i otázkou, zda nemám skončit. Velmi děkuji Honzovi Píbilovi i Lence Chalupníčkové, kdy nám pomáhala zejména vzájemná důvěra a mně i víra, že se snad už situace obrátí k lepšímu.

► To muselo být hodně nepříjemné, ale ustál jste to. Co se za ty dva roky povedlo?

RK: Seznámil jsem se s postupy na úřadě, které se od běžného života velmi liší. Za velký úspěch považuji personální výměnu a hlavně chci opět poděkovat všem, kteří nám, i když jen na čas, pomohli překonat velmi těžké období plné nástrah a zlých úmyslů. Za sebe mohu

říci, že mám radost z činnosti našeho Kulturního výboru. Množství akcí pro děti i dospělé je úžasné. Také komise pro životní prostředí svou skladbou a odborností pomáhá naší obci řešit aktuální problémy, ale i výzvy spojené s klimatickými změnami v budoucnosti. Dále mám radost z výběru knihovnic. Kateřina Štěpánková, pověřená vedoucí Vzorné lidové knihovny, je motorem modernizace a víceúčelového až komunitního využití tohoto krásného prostoru.

U sochy Poseidona autora Romana Kotrče v Pardubicích na školení s Veronikou Divišovou a Martinem Tušlem.

Další kapitolou je boj o Přírodní park Velkopopovicko kontra železnice. Myslím si, že akce u krajského úřadu v minulém roce a její medializace velmi pomohla. Další jednání nejen se Správou železnic, ale i okolními obcemi, posunují úpravu pozitivně vpřed. Jednou z mnoha gescí, kterou mám na starosti, je veřejné osvětlení, tam se podařilo získat dotaci téměř tři miliony. Nejen úspora energie, ale i další světelné body, včetně značení QR kódy, jsou jen krůček před dokončením. Já osobně považuji za úspěch také koupi nemovitosti s pozemkem v ulici Husova, kterou můžeme využít jako prozatímní detašované pracoviště školky a následně zřídit přístavbu školky s novou kuchyní a rekonstrukcí elektrických rozvodů v původní budově. Snad se podaří získat dotaci na dětskou skupinu, moc by nám to pomohlo. Úsilí, které této akci věnujeme, je enormní.

► Musím se zeptat i na to, co se ještě nepovedlo a o co budete usilovat, aby se udělalo?

RK: Bohužel mě mrzí, že ještě není zkolaudován chodník v ulici Masarykova. Problémy s realizací, projektem a na závěr i samotnou kolaudací se neuvěřitelně vlečou. Opět se jedná o podanou žádost na dotaci. Daří se přesvědčit dotační orgán, že si nevymýšlíme, ale v maximální rychlosti řešíme i majetkové směny nutné pro ukončení celé akce. To, co bych si přál, je zrychlení některých akcí, ale byrokracie je velmi neúprosná a zdoluhavá. Také se musím zastat stavebního úřadu, který odnáší zpackanou digitalizaci a s tím související komplikace pro naše občany.

„Dále mám radost z výběru knihovnic.“

► Co podle Vás obec nejvíce tíží?

RK: Vzhledem k tomu, kolik oprav a realizací by bylo v budoucnosti v naší obci nutné provést, jsou to finance. Stát nám situaci neulehčuje, naopak je možné, že bude chtít přenést některé platby na obec. To, že nám i přes inflaci a další zvýšené náklady nepřidělí nic navíc, je velmi tristi. Dále mě mrzí velký počet občanů nepřihlášených k trvalému pobytu, kteří často k mému překvapení i opakovaně vyžadují po obci úkony, které by zatížily její rozpočet. Ale jako správní černí pasažéři zde žijí a obec za ně nedostává příspěvek (rozpočtové určení daní). Naopak z nich mají radost tam, kde trvalé bydliště mají oficiálně nahlášeno. Není to malá skupina, odhadujeme jejich počet na více než tisíc. Počet přihlášených obyvatel se pro představu pohybuje kolem 3 500.

„Všem upřímně ze srdce přeji hlavně zdraví a v dnešní náročné době i trochu klidu.“

► Máme tu leden, nový rok – máte nějaká předsevzetí?

RK: Všem upřímně ze srdce přeji hlavně zdraví a v dnešní náročné době i trochu klidu. Vězte, že rodina je to, o co se může většina z nás opřít. Věřím, že se nám podaří z naší obce vytvořit místo, kterého si budete vážit, a nalezneme zde i komunitu, sousedy i spoluobčany, se kterými se budeme znát a budeme si moci i podat vstřícnou ruku.

Mockrát Vám děkuji za závěrečná slova i celý rozhovor. Zdraví, klid a více míru přeji vám všem i já. ■

MÍSTOSTAROSTA OBCE VELKÉ POPOVICE

**Roman Kotrč / T: 602 736 194
E: roman.kotrc@velkepopovice.cz**